

ANNABEL
MONAGHAN

SCENÁR LÁSKY

„Takýto pocit dokáže v človeku
zanechať len vydarený
romantický príbeh. Zasiať
vo mne pocit nádeje a umocnil
presvedčenie, že pravá láska
vždy zvíťazí.“

*Jill Santopolo, autorka knihy
The Light We Lost*

SCENÁR LÁSKY

Annabel Monaghan

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Annabel Monaghan: NORA GOES OFF SCRIPT
preložila Terézia Hurajová.

Translation © 2025 by Terézia Hurajová
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Ľubica Hroncová

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Copyright © 2022 by Annabel Monaghan
Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,
Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk

Návrh obálky: Ashley Tucker
Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-52-9
EAN 9788069010529

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

Venujem Tomovi

I. KAPITOLA

DNES K NÁM ZAVÍTA HOLLYWOOD.

A ja neprídem o dom. Tieto dve myšlienky sa mi vynoria v hlave, keď do izby zasvieti slnko. Za scenár mi už zaplatili a bonus za to, že ich nechám natáčať u nás doma, mi na bankovom účte pristane na poludnie. Zbohom, nesplatené splátky hypotéky. Zbohom, dlh na kreditnej karte. A keď si pomyslím, že toto všetko sa stalo len vďaka tomu, že sa so mnou Ben rozišiel! Tento deň už nemôže byť lepší. Vyskočím z postele, vezmem si svoj najhrubší sveter a zamierim dole do kuchyne. Nalejem si kávu a vyjdem von na verandu sledovať východ slnka.

Vždy si hovorím, že ak tento dom odo mňa raz niekto kúpi, určite ho nechá zbúrať. Má viac než sto rokov a je v dezolátnom stave. V januári, keď začne do kuchyne fúkať studený vietor, musíme nad dvere pripevňovať lepiacou páskou teplú deku. Drevená podlaha je opotrebovaná a máme tu len dve kúpeľne – obe na poschodí. V každej spálni je šatník, do ktorého sa zmestí presne šesť kusov oblečenia,

a to trpasličích. Ben spisoval zoznam chýb, ktoré si denne s obľubou čítal, a ja som sa nemohla zbaviť pocitu, že v skutočnosti ich vyčíta mne, nie domu.

Iste, tento dom je čistá katastrofa. No zamilovala som sa doňho hneď, ako som prvý raz uvidela dlhú príjazdovú cestu, ktorá k nemu vedie. Z oboch strán ju lemujú magnólie, ktorých konáre sa hore navzájom dotýkajú, takže teraz v apríli prechádzate tunelom ružových kvetov. Keď vyjdete na hlavnú cestu, máte pocit, že ste sa ocitli v inom svete. Ako keď nevesta vychádza z kostola. Je radosť ísť do obchodu a je radosť vrátiť sa späť.

Dom postavil britský doktor George Faircloth, ktorý žil na Manhattane a leto trávil v Laurel Ridge. To vysvetľuje, prečo dom vôbec nie je prispôsobený zimnému počasiu. Je postavený tak, aby si ho jeho obyvatelia dokázali užiť, keď je dvadsaťpäť stupňov a ideálne zvonku. Predstavujem si, ako navrhoval tento príbytok sťa maestro, sadil magnólie a pod nimi zlatý dážď, aby spolu oznamovali príchod jari. Po dlhej sivej zime ružové a žlté kvety priam kričia: „Niečo sa začína diať!“ Do mája so zvyškom záhrady zozelenejú a nastane pokoj, až kým nerozkvitnú pivónie a hortenzie.

Len čo som vzadu na záhrade uvidela čajovňu, vedela som, že spravím aj nemožné, aby som tu mohla bývať. Ide o jednoizbový domček, ktorý doktor zasvätil rituálu podávania čaju. Zatiaľ čo hlavná budova je postavená z tenkých bielych dosiek s olupujúcimi sa čiernymi okenicami, čajovňu tvorí poctivý sivý kameň s bridlicovou strechou. Má malý funkčný krb a steny obložené dubovým drevom. Ani čo by doktor Faircloth natiahol ruku cez veľkú mláku a domček

vytiahol priamo z anglického vidieka. Jasne si spomínam, že keď sme doň prvýkrát vošli, Ben ho nazval kôľňou. Ignorovala som ho, ako to ženy robievajú, keď si chcú udržať manželstvo.

V naše prvé ráno na tomto mieste som vstala na svitaní, pretože sme ešte nemali závesy. Vzala som si kávu na verandu a východ slnka, ktorý ma privítal, bol tým najkrajším prekvapením môjho života. Dovtedy som netušila, ako to tu vyzerá o šiestej ráno. Dokonca som ani netušila, že dom je otočený na východ. Bolo to ako darček k nákupu, odmena za to, že som si túto ruinu obľúbila.

Teraz stojím na verande a vstrečavam tú nádheru, predtým než dorazí filmový štáb. Najprv sa na nebi zjavia ružové pruhy, potom sa za rozvetveným dubom na kraji trávniku rozleje oranžová farba. Slnko za ním vychádza každý deň inak. Niekedy pripomína ovocný nanuk, ktorý sa vinie po oblohe ako titulky na konci filmu. Inokedy je to strakaté tlmené sivasté svetlo, derúce sa pomedzi listy. Dub zostane ešte niekoľko týždňov bez listov. Zatiaľ je obsypaný len žltými a bielymi kvietkami, ktoré sa navzájom opelujú a sú predzvestou trávniku plného žaluďov. Ten vyzerá najlepšie v apríli, obzvlášť ráno, pobožkaný rosou a odrážajúci slnečné lúče. Neviem to vedecky vysvetliť, no rytmus tohto pozemku poznám ako svoje vlastné topánky. Slnko tu vychádza každý jeden deň.

Než zobudím deti, nakrím ich a odprevadím do školy, stihnem sa asi šesťkrát prezliecť. Nakoniec stojím pred zrkadlom v džínsoch a tričku, ktoré som si obliekla ako prvé, a zistím, že problémom sú moje vlasy. Nevlnia sa mi tak, ako

to zvyknú robiť v auguste, ale aj tak vyzerajú biedne. Ľudia z Hollywoodu mávajú vlasy upravené a pokiaľ sú strapaté, tak je to dielo profesionálov. Namočím si hlavu do umývadla a začnem si fénovať prameň po prameni. Naposledy som to robila vo svadobný deň, zavretá v kúpeľni rodičovského domu s družičkami.

Keď mám účes hotový, je ešte len deväť hodín ráno. Filmári majú doraziť o desiatej a ja viem, že ak budem aj naďalej civieť do zrkadla, zavarí sa mi mozog a spanikárím. Uchlácholím sa tým, že na tridsaťdeväťročnú dvojnásobnú matku to nie je až také zlé. Okrem toho, nechystám sa v tom filme účinkovať, napísala som scenár. Napadne mi, že zjdem do mesta a vybavím povinnosti, ktoré by pokojne mohli počkať. Možno sa vrátim, až keď tu budú, a budem sa tváriť, že som stratila pojem o čase. Vplávam do hollywoodskej verzie svojho skutočného života vo veľkom štýle, akoby šlo o nečakanú návštevu.

Snažím sa zabiť čo najviac času, a tak odnesiem topánky do opravy a prezerám si police so zľavami v kníhkupectve. Zastavím sa v železiarstve, prehodím slovo s pánom Mapletonom o jeho operácii bedrového kĺba a vyzdvihnem si uňho hromadu krížoviek, ktoré mi každý týždeň vystrihuje z novín. Okolo desiatej už neviem, čo so sebou, a tak mi je jasné, že nastal čas ísť domov a zistiť, ako vyzerá filmový štáb a čo za spúšť po sebe nechali jeho členovia na trávniku.

Netrafila som sa. Meškajú, takže sa ich príchodu dočkám až na verande. Zvieram zábradlie a sledujem, ako sa po mojej prašnej príjazdovej ceste valia kamióny, zhadzujú zo stromov kvety magnólie a plašia vtáky, ktoré vystrašene

vzlietajú k oblohe. Na chvíľu to u nás vyzerá ako v Hitchcockovom filme.

Nečakala som to. Ani vo sne by mi nenapadlo, že sa z *Čajovne* stane ozajstný film. Môj posledný scenár mal názov *Vianočné bozky* a vznikol z neho osemdesiatminútový televízny film so starostlivo načasovanými prestávkami na štyridsať minút reklám. Predtým to boli *Milenci z rodného mesta* a šlo v podstate o rovnaký príbeh, no odohrával sa na jeseň. Moja superschopnosť spočíva v tom, že metodicky umiestnim muža a ženu do malebného mestečka, v ktorom žijú nezvyčajne šťastní obyvatelia s neznesiteľne banálnymi problémami. Tí dvaja sú k sebe najprv nevraživí, no potom sa do seba zamilujú. Všetko je slnkom zaliate, až kým jeden z nich neodíde, ale hneď po reklamnej prestávke sa opäť vráti. Zakaždým.

Čajovňa porušuje tento zaužívaný vzorec a je to rozhodne najlepší scenár, aký som kedy napísala. Keď si ho moja agentka Jackie prečítala, prvé, čo sa ma spýtala, bolo: „Čo sa ti stalo?“ Rozosmiala som sa. Iste, vyzeralo to, že som sa dala na drámu. Príbeh je hlbší a nechýba v ňom poriadna dávka trápenia a introspekcie. A hlavný hrdina sa na konci rozhodne nevráti. Po tom, ako odo mňa Ben odišiel, som predala dva oddychové scenáre stanici Romance Channel, lenže potom zo mňa vytrysklo toto pochmúrne dielo. Po jeho odchode som si najskôr povedala, že si svoj osobný život nechám pre seba, no niektoré príbehy človek zrejme musí dať von.

„Podľa mňa je to skvelé,“ oznámila mi Jackie. „Je to materiál na veľkofilm, nie pre Romance Channel. Ak súhlasíš, ponúknem ho veľkým štúdiám.“

„Nestrácaj s tým čas,“ odpovedala som jej do telefónu popri tom, ako som plela záhradu. „Nikto nechce sledovať dve hodiny plné úzkosti a opustenia. Naozaj som mala v úmysle ten koniec trochu oživiť, ale nech som sa snažila akokoľvek, nedokázala som ho primäť, aby sa vrátil späť.“

„Nora. Ešte to nie je ani rok.“

„Ja viem. Musím sa vrátiť k tomu, čo mi ide najlepšie. S týmto scenárom sprav, čo uznáš za vhodné. Asi som to len zo seba potrebovala dostať. Ako sa má mama? Všetko v poriadku?“

„Má sa fajn. Daj mi dva týždne. Tento scenár je prelomový.“

Keď pred domom zastaví prvý ťahač a deväť z jeho osemnástich kolies pristane na mojom trávniku, uvedomím si, že došlo na lámanie chleba. Stojím na verande, zvieram zábradlie a sledujem, ako dva ďalšie vozy vychrlia záplavu kamier, osvetlenia, nábytku a ľudí.

Mieri ku mne mladá žena s ružovými vlasmi a písacou podložkou a už z diaľky sa na mňa usmieva. „Zdravím, vy musíte byť Nora. Prosím, nepanikárte. Hoci ja by som na vašom mieste panikárila. Som Weezie, Leova asistentka.“

„Dobrý deň. Nepanikárím. Tú trávu môžem znovu zasaď.“ Natiahnem sa k nej, aby som jej podala ruku.

Pristúpi ku mne ďalšia žena, má na sebe čierny overal a vekovo je mi bližšie. „Meredith Cohenová, výkonná producentka.“

„Nora Hamiltonová, majiteľka domu,“ vysúkam zo seba a stále krčovito zvieram zábradlie. „A autorka scenára,“ dodám až po chvíli, pretože sa cítim nesvoja.

„Počúvajte,“ začne Meredith, „budete mať s nami čo robiť. Už len Leo je v poslednom čase hrozný. Prevrátime vám to tu hore nohami, ale potom to po sebe všetko pekne upracujeme a o dva dni od nás máte pokoj. Maximálne o tri.“

„V poriadku, rátať som s tým. Ešte nikdy som nezažila nijaké natáčanie, veľmi sa na to teším.“ Vtom na trávniku zaparkuje červená dodávka a za ňou strieborný karavan Ais-tream. „Čo je to?“

Weezie sa otočí a zasmeje sa. „Spomeň čerta... To je, samozrejme, Leo. Všetci sme ubytovaní v hoteli Hilton v Breezeporte. Okrem neho, on tieto hotely nemusí.“ Zagúľa očami a zase sa usmeje, akoby to, že mi ten chlap likviduje trávnik, bolo síce mierne nepríjemné, no zároveň rozkošné.

„Leo Vance bude spať v aute? V mojej záhrade?“

„Nedá sa nič robiť. Je dosť svojrázny. No má tam aj kúpeľňu a pre ostatných tu budú pripravené mobilné toalety. O svoj dom sa báť nemusíte.“

Dvere karavanu sa otvoria a vystúpi z neho filmová hviezda – štyridsaťročný bosý chlap. Džínsy mu padajú z bedier a šedé tričko má na dvoch miestach roztrhané. Potreboval by ostrihať a je príliš pekný na to, aby hral Bena. No na druhej strane, mňa hrá Naomi Sanchezová. Leo žmúri k oblohe, aby sa spamätal, a vyzerá, akoby strávil dvadsaťštyri hodín v tme. Je jedenásť ráno a cesta z New Yorku sem netrvá viac než hodinu a pol.

Leo Vance je najlepšie platený herec v Hollywoode. Viem to, pretože si jeho meno už tri dni vyhľadávam na Googli. Vlastní domy na Manhattane, v Bel Air a Cap d'Antibes. Vlastní podiel v najvyššej americkej basketbalovej lige. Je bezdetný a slobodný. Pochádza z New Jersey a má brata.

Videla som všetky jeho filmy, no to ešte o ničom nevypovedá. Videla som veľa filmov. Herec je to dobrý, to bez debaty, a je známy svojím túžobným pohľadom. Musím však povedať, že mi pripadá trochu cez čiaru. Vo svojom prvom filme *Platanové noci* venoval partnerke Aileen Bennetovej toľko túžobných pohľadov, že si toho roku vyslúžil titul najpríťažlivejšieho chlapa na svete. Stal sa z toho jeho poznávací rys, a tak si ho pestuje od filmu k filmu, dokonca aj vtedy, keď sa to nie úplne hodí. Napríklad v *Bitke o domáci front* oznamuje svojej tehotnej manželke, že musí ísť do vojny, a má pritom na tvári svoj túžbou naplnený výraz. Alebo vo filme *Hromadná žaloba* prednáša slávnostnú reč na promóciách na vojenskej akadémii a má ho tam znova – snaží sa ním ohúriť všetkých rodičov a starých rodičov. A to ani nehovorím o *Africkej ruži*. V utečeneckom tábore, kde prepukne malária, naozaj nie je pre túžobný pohľad miesto. Ako sa zdá, Leo Vance nevedomky vyžaruje nepatričný sexappeal.

Okrem spomínaného výrazu má v zásobe ešte širokú škálu rôznych druhov úsmevu, pre každý film iný. Od plachých úsmevov až po šialené. Vždy som obdivovala, ako si ich dokáže udržať počas celého filmu. Som zvedavá, s čím príde v *Čajovní*. Aký úsmev si vymyslí pre Bena? A vlastne... ani si nepamätám, kedy som naposledy videla Bena usmievať sa.

Leo Vance kráča k mojej verande a ja sa v duchu chystám na predstavovanie. Na plátne dokonalý, v skutočnom živote zanedbaný. V mojom filme sa z neho stane muž s množstvom problémov, ktorý odíde od ženy, s ktorou si vybudoval život. Musím uznať, že Ben bol taký neznesiteľný, až ma inšpiroval napísať niečo, čo skutočne stojí za to. Nakoniec mi vlastne pomohol a nad tou iróniou sa musím pousmiať.

Leo prejde okolo mňa na verandu, akoby som tam ani nebola, potom zastane a o krok cúvne. „Máte len jednu lícnu jamku,“ poznamená.

„Druhú mám zvnútra tváre,“ odpoviem.

Prikývne a vojde do domu, akoby mu patril. Tomu hovorím zoznámenie.

Pri stretnutí s režisérom Martinom Coxom som nervózna, presne tak, ako som aj čakala. Weezie išla dovnútra za Leom, takže Martin na verande zastihne len mňa a Meredith. „Vy musíte byť Nora.“ Nie je vysoký, je však akýsi mohutný a ja sa neviem rozhodnúť, či je veľký fyzicky alebo tak na mňa proste pôsobí jeho osobnosť.

Podám si s ním ruku a snažím sa mlčať. Ak začnem rozprávať, neudržím sa a vyklopím mu, čo si myslím o poslednej scéne vo filme *Alabaster* a prečo zaň podľa mňa nezískal Oscara. Ešte by som mu prezradila, že podľa mňa už len samotné osvetlenie v *Žene zdola* bolo neprekonateľné. Držím jazyk za zubami, aby mi z úst nevyšlo slovo „neprekonateľné“.

„Môžeme sa ísť na to pozrieť?“ opýta sa Martin. Viediem jeho a Meredith za dom, kde na kraji lesa tróni čajovňa. Nevedie k nej žiaden chodník, len trávnik, takže sa takmer žiadna návšteva čajovne neobíde bez mokrých topánok. Veľké dubové dvere som nechala otvorené, tak ako zvyčajne, pretože takto vidím cez okná v kovových rámoch v zadnej stene na okraj lesa. Dodáva mi to pocit nekonečných možností.

Čajovňa je pre mňa posvätným miestom. Miestom, kde sa naplno dokážem ponoriť do písania. A na rozdiel od domu

je táto stavba odolná voči vonkajším vplyvom počasia. Predstavujem si, ako pán a pani Fairclothovci prichádzajú do čajovne tak ako ja, tešiac sa na oheň v krbe a na čaj a pochúťky na stole. Predstavujem si, ako sa tu stretávajú milenci, aby si tu užili tiché rozhovory a prvé bozky. Ben tu z toho chcel urobiť sklad.

Veľa nechýbalo a aj by to tak dopadlo. Ja som tvrdila, že posledné, čo tento svet potrebuje, je ďalšie skladisko harabúrd, Ben zas trval na tom, že potrebuje tretiu motorku. Po jeho odchode sa mi okrem iného uľavilo aj preto, lebo so sebou vzal väčšinu rárohov a nežiadal o deti.

Čajovňa sa významným spôsobom podpísala na rozpade nášho manželstva, preto si vyslúžila titulnú rolu v scenári. Ben neznášal chvíle, ktoré som tu trávila, neznášal moju prácu. Nepáčilo sa mu, že som posledných desať rokov platila účty. To, úprimne, šťvalo aj mňa. Čím lepšie som sa dokázala postarať o rodinu, tým viac ma nenávidel. Čím viac ma nenávidel, tým viac som sa snažila všetko napraviť. Moje písanie v čajovni bolo ako zrkadlo, do ktorého sa odmietal pozrieť. Tak je to zobrazené vo filme. No či to tak bolo aj v skutočnom živote, to neviem. Možno odišiel skrátka preto, lebo potreboval viac odkladacieho priestoru. Ben nikdy ničoho nemal dosť.

Blížime sa k domčeku a ja počujem, ako Martin lapá po dychu. „Vyzerá ako z iného sveta,“ hlesne. „Na fotke nevyzeral ani zďaleka tak dobre.“

Usmejem sa a kráčam ďalej. „Rozhodne je to tu ako z inej éry. Tu zvyknem písať.“

Na apríl je dosť teplo a bridlicová strecha sa po večernom daždi leskne na slnku. Dvere lemujú dve obrovské horten-

zie. Rastú na nich prvé listy, bledozelené výhonky plné nádeje a čoskoro budú plné nebesky modrých kvetov, veľkých ako moja hlava. „Ak by ste počkali do júla, videli by ste ich kvitnúť,“ poznamenám len tak pre seba, pretože Martin už vošiel dovnútra.

„Je to tu vsukutku dokonalé,“ povie a prechádza rukami po obložených stenách. Vytiahne vysieľaciu. „Som vzadu v čajovni. Prineste povlečenie na pohovku, zo zadného okna budem potrebovať poobedné svetlo. A zmeták. Postarajte sa, aby boli Leo s Naomi nalíčení.“

Meredith na mňa nepatrne žmurkne, asi aby som sa necítila rozpačito z toho, že tu podľa režiséra treba pozametať. Pokrčím plecami, čo mňa je do toho? „Dobre teda, nebudem vám tu zavádzať, dajte mi vedieť, keby ste niečo potrebovali.“

Vrátim sa do domu, a keď zistím, že je prázdny, ulaví sa mi. Z každého okna vidno, že natáčanie je v plnom prúde. Na trávniku stojí karavan s cateringom, nejaká žena prenasleduje Lea Vancea s fľašou s rozprašovačom. Z najväčšieho privesu vychádza Naomi Sanchezová a hoci má na sebe nevkusné domáce šaty, vynikajú v nich jej dlhé nohy. Zrejme ju obliekli tak, ako si Martin predstavoval mňa. Naomi Sanchezovú som prvý raz videla vo filme *Zlodejova pomsta*, keď mala asi dvadsaťpäť rokov. V scéne, v ktorej zistí, že ju podviedli, ju kamera berie tak zblízka, až jej tvár zaberá celú obrazovku. Pamätám si, že som sa divila, kde má to dievča póry. Aj vo svojich tridsiatich dvoch rokoch je to najkrajšia žena, akú som kedy videla.

Rozhodnem sa napísať správu Kate: Je u mňa Leo Vance. Naomi Sanchezová je nádherná.

Kate mi odpovie: Umieram od závisti.

Čo mám robiť? Som v dome a tu nezvyknem písať. Tu som mama. Kuchyňa je po raňajkách stále hore nohami a mne napadne, že Leo Vance videl flaky od cesta na lievance a cítil tuk zo slaniny. Pustím sa do upratovania a musím sa priznať, že som mierne rozhodená z toho, že bol u mňa doma. Musím si stanoviť jasné hranice. Nechcem ho tu zajtra nájsť, ako vrhá túžobné pohľady na moju umývačku riadu.

Zavolám sestre, no zdvihne to opatrovateľka Leonora. „Je vonku s priateľmi.“ Penny a jej manžel Rick žijú na Manhattane a v East Hamptone a často sa o nich píše v lifestylevom časopise *Town & Country*, pretože sa správne obliekajú a stykajú sa so správnymi ľuďmi. Prvýkrát v živote som to ja, kto sa má čím chváliť, a nie ona, a tak jej nechám odkaz. „Odkážte jej, prosím, že som volala a že mám doma Naomi Sanchezovú a Lea Vancea.“ Leonora zajačí a ja som spokojná.

Hneď ako upracem kuchyňu, snažím sa prísť na to, čo by som robila za normálnych okolností. Je streda a v stredu mávame sekanú. No jasné! Z mrazničky vyberiem pol kila mletého morčacieho mäsa a položím ho na pult. Lenže netrvá mi to tak dlho, ako som dúfala.

Nakukujem cez rohové okno zimnej záhrady. Natáčajú scénu, v ktorej Benovi vravím, že by možno pomohlo, keby sme mali obaja stály príjem. V ten deň ma hodil do jedného vreca s ostatnými, ktorí odmietajú veriť v jeho sny.

Vraj som ovca, robot, otrokyňa zaužívaných noriem. Som presvedčená, že pohár mojej trpezlivosti pretiekol práve v tej chvíli. Predstavujem si, ako moje slová vychádzajú z Naominých dokonalých úst, a začínam si myslieť, že herecké obsadenie v tomto filme bol krok vedľa. Dokáže byť Leo Vance taký pohrďavý ako Ben, keď hľadá na takú krásnu ženu? Zdá sa mi, že takí atraktívni ľudia, ako sú oni, môžu v divákovi vzbudiť dojem, že by svoje manželské problémy iste vyriešili. Od Naomi Sanchezovej by žiadny chlap neodišiel.

Sledujem natáčanie asi hodinu a vtom mi dôjde, že je na čase ísť po deti. Otvorím garáž a zistím, že na príjazdovej ceste fajčia traja chlapíci. Odhodia cigarety, zašliapnu ich, ustúpia nabok a mávnu na mňa, akoby som bola nejaký poslíček na parkovisku. Nemám na výber, musím prejsť cez trávnik, aby som sa vyhla kamiónom, a potom po prašnej ceste až na hlavnú.

Je príjemné nechať všetok ten chaos za sebou a vojsť do Laurel Ridge, kde sa nikdy nič nemení. Ben kúpil dom v tejto diere, pretože mu nič iné nezostávalo. Túžil po veľkolepom živote vo veľkom meste, lepšie povedané po živote, ktorý vedie moja sestra Penny. No keď sa ukázalo, že si to nemôžeme dovoliť, chcel aspoň dom na predmestí, odkiaľ by sa dalo do mesta dochádzať. Ani to nevyšlo. Čakala som Arthura, a keď som bola vo vysokom štádiu tehotenstva, začínalo byť nad slnko jasné, že sa do našej garsónky v bytovke bez výťahu nezmestíme. Začali sa preteky s časom. Mali sme dvadsaťtisíc dolárov, ktorými sme mohli zaplatiť zálohu za tristotisícový dom a ten bol omnoho ďalej od mesta, než si Ben predstavoval.

Priateľom tvrdil, že sme kúpili ruinu v zapadákovke ako investíciu. Vraj ide o sľubné mesto s potenciálom, čo mi vždy pripadalo vtipné, pretože motto tohto mestečka by mohlo znieť: Potenciál je to posledné, čo tu môžete čakať. Je to miesto, ktoré odmieta akýkoľvek pokrok a potajomky si nahovára, že bolo inšpiráciou pre Hlavnú ulicu v Disneylande. Je tu architektonická rada a plánovacia komisia, ktorých úlohou je zabrániť ľuďom, ako je Ben, aby zbavili mestečko Laurel Ridge jeho malebnosti.

Máme tu šesť či sedem obchodov, ktoré sú tu už od nepamäti. Ich majitelia sú zvyknutí na takú oddanosť svojich zákazníkov, akú zažívajú vodcovia sekty. Laurel Ridge je miesto, kde vždy budete môcť kúpiť kladivo od chlapíka, s ktorým sa osobne poznáte, a miskú domácej zmrzliny, ktorú vám naberie tínedžer. Okrem toho tu vzniká a zaniká hŕstka ďalších podnikov, ktoré zakladajú ľudia prichádzajúci z Manhattanu, pokúšajúci sa uspieť s predajom módnych vitamínov a so psími sušienkami s monogramom. Málokedy vydržia dlhšie než rok.

Na kraji mesta stojí základná škola. Zaparkujem a v skupinke rodičov na ihrisku nájdem aj svoje priateľky, akoby bol dnešok deň ako každý iný.

„Panebože, hovor!“ spustí Jenna. Stojí pod basketbalovým košom spolu s Kate.

„O čom?“ snažím sa tváriť nad vecou. „Proste som sa stretla s Leom Vanceom, pohoda.“

„Je pekný? Uprel na teba ten svoj slávny pohľad?“ vyzvedá Kate.

„Áno a nie. Je krásny a ani na mňa nepozrel.“

„Takže vlasy si si upravovala zbytočne?“ Jenne neušlo, že som si ich vyfúkala.

„No, trochu som to prehнала,“ uznávam. „Keby ste stretli Naomi Sanchezovú osobne, pochopili by ste, prečo si ma ani nevšímol.“

„Čau, Nora!“ Prichádza za nami Molly Richterová. „Pris-tane ti to, pekné vlasy.“ Molly je klasická mrcha zo strednej školy, ktorej to zostalo. No musíme sa k nej správať prí-vetivo, pretože je na čele rodičovského združenia a má na starosti dobrovoľnícke pozície. Vyhybame sa jej ako čerti krížu.

„Počula som, že tento týždeň máš doma Hollywood,“ po-kračuje.

„Je to tak.“ Keď sa človek baví s Molly, hlavné je neprezra-diť nič navyše a na nič sa nepýtať.

„To je milé. Nezabudni, že budúcu stredu po škole je skúš-ka *Olivera Twista* a slúbila si, že dohliadneš na deti v záku-lisí.“

„Ako by som mohla zabudnúť? Arthur o nič inom ani ne-hovorí.“ Dokelu, preriekla som sa. Nemala som si upravovať vlasy, ani by si ma nevšímala. Kate zalapá po dychu, akoby som sa prepadla do pohyblivého piesku a ona nemala poru-ke lano, ktorým by ma mohla vytiahnuť.

„Nebodaj má Arthur záujem o nejakú väčšiu rolu?“ Molly mi nedá šancu odpovedať. „To rada počujem! Chcela som ťa menovať vedúcou organizácie predstavenia a ak sa chce Arthur zapojiť, budeš pri tom musieť byť tak či tak. Per-fektné!“ Zapiše si niečo do zápisníka ako detektív Columbo, otočí sa na päte a odíde.

Jenna sa rozosmeje. „A si nahratá.“

„Hej, hovorím to nerada, ale je to tak,“ pridá sa Kate. „Ak by si to odmietla – teda pokiaľ by ťa vôbec pustila k slovu –, postarala by sa, aby Arthur hral strom alebo kameň, alebo čosi podobné.“ Konkurz sa konal dnes, takže dúfam, že Molly nestihne zneužiť svoj vplyv a môjho desaťročného syna vyradiť z hry. Arthur je uprostred ďalšieho kola jarných športových katastrof a tento muzikál je pre neho niečo ako záchranné lano.

„Viem. To je v pohode. Ak Arthur dostane tú rolu, zožením niekoho, kto mi s tým pomôže.“

„Do toho sa nikto nehrnie,“ poznamená Jenna.

„Tak to zvládnem sama. Pre Arthura to nesmierne veľa znamená. Je to prvá vec, ktorá ho nadchla, odkedy od nás Ben odišiel.“

Zvyčajne sa o Benovi nezmieňujem. Nie preto, lebo by to bolo bolestivé, ale preto, lebo som ho skrátka pustila z hlavy. Rozhostí sa však rozpačité ticho a zafunguje v môj prospech.

„My ti s tým pomôžeme,“ sľubujú mi.

„Ste super.“ Ozve sa zvonenie a zo školy sa vyrútia desiatky detí. Arthur k nám príbehne, šmarí mi batoh k nohám a beží za ostatnými deťmi na preliezačky. Vôbec z toho neviem vyčítať, ako prebehol konkurz.

Pribehne ku mne Bernadette, osemročná šéfka našej rodiny, a hodí sa mi do náručia. „Čo ti povedal na vlasy?“

„Nič. Mala som si požičať tvoje.“ Pohľadím dcérku po hnedých kučierkach. Vyzerajú ako z filmu *Malí uličníci*, sú priam kúzelné staromódne.

„Poďme domov,“ prikáže mi. „O tri hodiny odchádzajú.“

„Zajtra prídu zas,“ poviem. Bernadette sa na mňa pozerá, akoby som prišla o rozum. „No dobre.“ Zavolám na Arthura a ten sa k nám vlečie po asfalte.

„To vážne? Veď je len štvrť na štyri. Naša čudáčka potrebuje ísť domov, aby mohla očumovať filmové hviezdy?“ Arthur zašermuje prstami, ale nepôsobí to veľmi hrozivo.

„Ako dopadol konkurz?“ opýtam sa.

„Mám to.“ Pousmeje sa a mne dôjde, že nechce, aby som preto na ihrisku robila rozruch.

Vezmem mu batoh. „Poďme odtiaľto, skôr než ťa strápnim.“

Keď zahneme za poslednú zákrutu našej príjazdovej cesty, Bernadette je celá bez seba. Arthur vyzerá, že ho najväčšie hviezdy Hollywoodu vôbec nezaujímajú. Asi má pocit, že to oni majú šťastie, že stretnú jeho. Veď ho obsadili do hlavnej roly v *Oliverovi Twistovi*. „Mami, ona je strašne trápna. Všetci sa ma cez prestávku a naobed pýtali na ten film. Sme v meste za exotov.“

Prejdeme okolo prívesu Aistream, dvoch ťahačov, až potom zbadáme vlastnú garáž. V ceste mi stojí stôl so sladkosťami a sendvičmi. Stiahnem okienko a ukážem na garáž. Mladík v červenej šiltovke ho ochotne premiestni na verandu, no ešte predtým podá mojím deťom šišku.

„To je paráda!“ rozplýva sa Bernadette.

„Je to len šiška,“ poznamená Arthur.

Zavriem garážové dvere, ešte skôr než vystúpime z auta, a ulaví sa mi, že som znovu vo svojej bubline. Všetko vonku

je akoby zamorené hlukom, pneumatikami a ľuďmi, ktorí rozhodujú, a nie som to ja. Vyjdem hore a zatiahnem všetky závesy. Čakajú nás domáce úlohy, večera, pozrieme si *Koleso šťastia* a pôjdeme spať. Podľa zmluvy majú filmári vypadnúť do šiestej.

Kráčame po schodoch do kuchyne a Bernadette sa nezastavia ústa. „Stretla si Naomi? Je taká pekná ako vo filme *Námornikova manželka*? Je tu už Leo? Je vysoký alebo nie? Frannie tvrdí, že je nízky a že stojí na debne, keď...“ Hore na schodoch zmlkne, zalapá po dychu a zíza na Lea, ktorý sedí na našej kuchynskej linke.

Leo sa pomaly postaví a predvedie sa v celej svojej výške, čo je asi stoosemdesiatpäť centimetrov. Bernadette si premeriava prísny pohľadom. „Nie som žiaden krpec, mladá dáma.“ Bernadette sa usmeje, začervená sa a schová si tvár do dlaní.

„Ha! Tu je!“ Leo na ňu ukáže fľašou od piva. Neunikne mi, že ide o pivo, ktoré som kúpila, keby sa náhodou u nás zastavili Kate a Mickey.

„Čo?“ opýta sa Arthur trochu vyplašene.

„Chýbajúca líčna jamka. Hľadal som ju po celom dome. Chýbajúca jamka tvojej mamy je na líci tvojej sestry.“ Bernadette sa vyšciera od ucha k uchu a Arthur len prevracia oči.

Dôjde mi, že odkedy sme vyšli hore, ani som sa nepohla. Stojím ako zamrznutá a v ruke zvieram polovicu šišky. „Áno, presne tak. Tam ju skrývam.“

Leo sa opäť venuje pivu. Po chvíli ticha, ktoré pripadá rozpačité len mne, sa ozvem: „Takže, ja som Nora. Som scenáristka a toto je môj dom.“

„Leo.“

„Ja som Bernadette a toto je Arthur.“

„Nazdar.“

„Tu nemáte čo hľadať, nie?“ opýta sa Arthur.

„Pre dnešok som skončil, točí sa už len pár scén s Naomi. Tento film je čistá depka.“

„Nuž áno. Bola som v takom rozporení.“

„Už je na tom lepšie,“ poznamená Bernadette.

„Áno. No nás čakajú domáce úlohy,“ pripomeniem.

„Ja o chvíľu vypadnem. V prívесе je strašné teplo a chcem ešte vylúštiť toto.“ Ukáže na krížovku, ktorú som si šetrila na dnešok. Je stredajšia, čiže moja obľúbená, pretože nie je ani príliš ľahká, ani ťažká. Moje deti to vedia. Obe sa na mňa zadívajú a čakajú, ako zareagujem.

„Dobre,“ poviem. Trávník, pivo, krížovka. Asi si to začnem zapisovať.

So šiškou v ruke prejdem k drezu a pozorujem zvyšok osadenstva. Leo lúšti moju krížovku. Deti si z batohov vyťahujú zakladače a snažia sa tváriť akoby nič. Bernadette potrebuje fixky a Leo jej ich podá. Začne vyfarbovať a popritom po ňom pokukuje. Arthur má ako úlohu zlomky, ktoré potrebuje vypočítať do minúty, a tak si pustí stopky v mobile. A ja stojím a sledujem túto nesúrodú trojicu a scénu sťa z iného sveta.

„Čo o takomto čase robievate?“ prelomí ticho Leo.

„Začínam variť večeru.“ Som rada, že mi to pripomenul. Hneď sa pustím do varenia. Odložím šišku, utriem linku a otvorím chladničku. Mleté morčacie mäso sa rozmrazilo, už potrebujem len vajce. Vložím mäso do misy a pridám k nemu rozbité vajce.

„Preboha, čo to robíte?“ spýta sa Leo. Takže iným venuje svoj túžobný pohľad – a pre mňa mu zostalo len čisté znechutenie.

„To je stredajšia sekaná,“ vysvetľuje mu Bernadette.

„To nie je možné,“ vyhlási fascinovane.

Nakrájam cibuľu a pridám ju do misy. Prisypem trochu strúhanky a Leo zo mňa nespúšťa oči. „To je fakt najodpornejšia vec, akú som videl.“ A keď začnem zmes miešať rukami, dodá: „Odvolávam. Toto je nechutnejšie.“ Deti sa zasmejú.

Okolo piatej za ním príde Weezie a zdá sa, že ju ani trochu neprekvapuje, že Leo je už mierne pripitý. „Pod', musíš ísť znovu do maskérne. Kým sa zotmie, potrebujú pretočiť niekoľko scén.“

Leovi sa na tvári zjaví výraz, ktorý sa nedá nazvať inak než bolestný. Rovnako sa tvária moje deti, keď im oznámim, že je na večeru ryba. „Nie. Prosím. Nehovor mi, že ešte niečo chýba.“

„Isteže áno. Budeme tu ešte jeden-dva dni, než skončíme.“

Leo zovrie fľašu piva. „Ale je to také depresívne. Decká, vaša mama je strašne depresívna. Nezvládam to.“

„V skutočnosti je s ňou zábava,“ ozve sa Arthur. „A jej ostatné filmy sú trochu prihlúple, ale vždy majú šťastný koniec.“

„Má pravdu,“ poviem. „Prihlúple a šťastné. Tento je výnimka, mrzí ma to.“

Leo hľadá na prázdnu fľašu. „Nemôže sa ten chlap proste vrátiť? Akože prišiel k rozumu a spamätal sa?“

Arthur sa ponorí do rátania, aby mu nebolo vidno tvár.
Benov návrat by bol ako balzam na jeho otvorenú ranu.
„Nevráti sa,“ poviem.